

Агата Кристи

Приключение в евтиния
апартамент

В случаите, които съм описал досега, било убийство или грабеж, разследванията на Поаро са започвали от най-същественния факт и по пътя на логичната дедукция са стигали до окончателното, триумфално разкритие. В историята, която имам намерение да разкажа сега, Поаро бе заинтригуван от маловажни на пръв поглед обстоятелства, бързо последвани от зловещи събития, довели в крайна сметка до развързката на една необикновена случка.

Една вечер бях на гости у моя стар приятел Джерълд Паркър. Освен домакина и мен имаше още около, десетина души и разговорът се завъртя около жилищата в Лондон, както се очакваше, че ще стане рано или късно, когато Паркър е наоколо. За Паркър търсенето на къщи и апартаменти бе станало истинска страст. От края на войната¹ насам бе живял поне в половин дузина различни апартаменти и малки квартири. Едва успял да се настани някъде, той неочаквано откриваше нещо ново; грабваше багажа си и напускаше. При тези пренасяния почти винаги спестяваше по някоя и друга лира, защото бе практичен и съобразителен мъж; но към това го тласкаше искрено любопитство, а не желание за печелене на пари. Известно време слушахме Паркър с уважението, с което новакът слуша специалиста. После дойде и нашият ред и настана истинска врява от гласове. Накрая дадохме думата на мисиз Робинсън, наскоро омъжила се, очарователна, дребна жена, която бе със съпруга си. Не бях ги срещал дотогава, тъй като Робинсънови се познаваха съвсем отскоро с Паркър.

– Като стана дума за жилища – започна тя, – разбрахте ли какъв късмет имахме, мистър Паркър? Намерихме най-сетне апартамент. В Монтегю меншънз.

– Е – каза Паркър, – не мога да отрека, че за добри пари човек винаги може да намери не един апартамент.

– Да, но не става дума за „добри пари“. Страхотно евтино е. Осемдесет лири годишно.

– Но..., но Монтегю меншънз е веднага след Нйтсбридж, нали? Висока, красива сграда. Или говорите за постройка със същото име, забутана някъде из бедните квартали?

– Не! Именно за сградата до Нйтсбридж. Затова е така удивително.

– „Удивително“ е точната дума. Това е съляп случай. Но трябва да има нещо нечисто. Пари на ръка, предполагам.

– Без пари на ръка!

1. Става дума за Първата световна война. – Б. пр.

- Без пари на ръ... О, не мога да повярвам! – изпъшка Паркър.
- При условие, че купим мебелите – продължи мисиз Робинсън.
- А – наежи се Паркър. – Знаех, че има нещо нечисто.
- Само за петдесет лири, А жилището е чудесно мебелирано.
- Предавам се – въздъхна Паркър. – Сегашните наематели трябва да са обезумели и да имат вкус към филантропия.

Мисиз Робинсън изглеждаше озадачена. Лека бръчка се появи между изящните ѝ вежди.

- Странно е, нали? Дали пък... няма духове?
- Не съм чувал за апартамент, обитаван от духове – заяви категорично Паркър.

– Да, наистина. – Мисиз Робинсън съвсем не изглеждаше убедена. – Но се случиха някои неща около тази работа, които ми се сториха... е, сториха ми се някак странни.

- Например... – подканих я аз.
- Охо – обади се Паркър, – интересът на нашия криминален експерт се пробуди! Доверете му се, мисиз Робинсън. Хейстингз е голям специалист по разкриване на загадки.

Засмях се смутено, но не мога да отрека, че ми стана приятно от комплиментата.

– О, не чак толкова странни, капитан Хейстингз. Отидохме при посредниците Стосър и Пол (при тях не бяхме търсили квартира, защото предлагат само скъпи апартаменти на Мейффеър), но си помислихме, че нищо не пречи да попитаме; всичко, което ни посочиха, беше по четиристотин и петстотин лири годишно или с голяма сума на ръка и тъкмо си тръгнахме, когато стана дума, че имат апартамент за осемдесет лири, но се съмняват дали има смисъл да отиваме, тъй като бил записан в регистрите им отдавна; пратили били толкова много хора да го видят, че почти сигурно бил нает, „грабнат“, както се изрази чиновникът, само че клиентите били така некоректни, не им съобщавали решението си и те продължавали да изпращат хора, а всеки се дразни, когато го пращат да оглежда вече наето жилище.

Мисиз Робинсън спря да си поеме дъх и продължи:

– Съгласихме се, че може би няма никакъв смисъл, но независимо от това бихме искали да получим разрешение да го разгледаме. Взехме такси и отидохме право там, защото добре е все пак човек сам да се убеди. Номер 4 бе на втория етаж и докато чакахме асансьора, капитан Хейстингз, по стълбите забързано слезе приятелката ми Елзи Фергюсън с мъжа си. „Този път преди теб, мила моя – започна тя. – Но няма

смисъл да се качват. Нает е вече.“ Това като че приключи въпроса, но Джон каза, че цената е много ниска и можем да си позволим да дадем повече и да предложим пари на ръка. Никак не е почтено, разбира се, и много се срамувам, докато ви го разказвам, но знаете какво значи да търсиш жилище.

Успокоих я, като се съгласих, че често пъти в борбата за квартира по-недостойните черти от човешката природа възтържествуват над повзвишените и добре известният вълчи закон винаги важи.

– И така, качихме се и, представете си, апартаментът не беше нает. Прислужничката ни покани да го разгледаме, след което се видяхме с притежателката и веднага всичко бе уговорено. Незабавно нанасяне и петдесет лири за мебелите. На следващия ден подписахме споразумението, а утре се нанасяме! – Мисиз Робинсън замълча победоносно.

– А мисиз Фергюсън? – запита Паркър. – Нека чуем извода ти, Хейстингз!

– Всичко е ясно, скъпи ми Уотсън. – защитирах безгрижно. – Тя е сбъркала апартамента.

– О, капитан Хейстингз, колко сте умен – възкликна мисиз Робинсън с възторг.

Жалко, че Поаро не можеше да чуе. Понякога имам чувството, че той твърде подценява моите способности.

Историята бе доста забавна и на следващия ден шеговито предложих на Поаро да я разгадае. Изглежда, му стана интересно и той много подробно ме разпита за наемите на апартаментите в различните квартали.

– Любопитно – забеляза замислено той. – Извинете ме, Хейстингз, но трябва да изляза да се поразтърпча малко.

Когато след около час се върна, очите му блестяха от възбуда. Сложи, бастуна на масата и преди да заговори, приглади с обичайната си грижливост мъха на шапката си.

– Хубаво е, топ ати, че нямаме друг случай и можем да се посветим на това разследване.

– За кое разследване говорите?

– За необикновено ниския наем на апартамента на вашата приятелка мисиз Робинсън.

– Поаро, вие се шегувате!

– Ни най-малко. Представете си, приятелю, действителният наем на апартамента е триста и петдесет лири. Току-що го научих от посредника на притежателя. И въпреки това точно този апартамент е нает за

осемдесет лири! Защо?

– Сигурно нещо не е наред. Ами ако наистина го спхождат духове, както предположи и мисиз Робинсън?

Поаро поклати неодобрително глава.

– И все пак е странно. Приятелката ѝ твърди, че апартаментът е вече даден, а когато тя се качва, разбира, че жилището е свободно.

– Но не може да не се съгласите с мен, че другата жена трябва да е събркала апартамент. Това е единственият възможен извод.

– Може да сте прав, а може и да не сте, Хейстингз. Остава фактът, че много други кандидати са били изпратени да го видят и въпреки страшно ниската цена, когато Робинсънови пристигат, квартирата все още не е заета.

– Това показва, че сигурно нещо не е наред.

– А мисиз Робинсън не е забелязала нищо нередно. Много странно, нали? Направи ли ви тя впечатление на почтена жена, Хейстингз?

– Тя е очарователно същество!

– Evidemment², щом ви е лишила от способността да отговорите на въпроса ми. Тогава опишете ми я.

– Ами... висока, косите ѝ са руси с красив червеникав оттенък...

– Винаги сте имали слабост към червените коси – промърмори Поаро. – Но продължете.

– Сини очи и много хубав тен; е, мисля, че това е всичко – завърших неубедително.

– А съпругът?

– О, много приятен човек – нищо особено!

– Чернокос или рус?

– Трудно ми е да определя; просто съвсем обикновен човек.

Поаро кимна.

– Да, има стотици такива обикновени мъже, а вие във всеки случай влагате повече разбиране и чувства в описанията на жени. Знаете ли нещо за тези хора? Паркър добре ли ги познава?

– Познават се съвсем отскоро, струва ми се. Но, Поаро, нима можете и за момент да помислите...

Поаро вдигна ръка.

– Tout doucement, mon ami.³ Казал ли съм, че мисля нещо? Казвам само, че това е странна история. И няма нищо, което да хвърли

2. Очевидно (фр.). – Б. пр.

3. По-полека, приятелю (фр.). – Б. пр.

светлина; освен може би името на дамата, а, Хейстингз?

– Името ѝ е Стела – отвърнах сдържано, – но не разбирам...

Поаро ме прекъсна, като шумно се изкиска. Изглежда, нещо много го забавляваше.

– А „Стела“ значи „звезда“, нали? Прекрасно!

– Какво, за бога?...

– А звездите дават светлина! Voilà! Успокойте се, Хейстингз. Не си придавайте израз на оскърбено достойнство. Хайде да отидем до Монтегю меншънз да проучим някои неща.

Придружих го охотно. Спряхме до няколко красиви, чудесно поддържани сгради. Пред главния вход се припичаше на слънце униформен портиер, към когото Поаро се обърна:

– Извинете, бихте ли ми казали дали тук живеят мисиз и мистър Робинсън?

Портиерът не беше от приказливите и очевидно бе раздражителен и подозрителен човек. Почти без да ни погледне, изръмжа:

– Номер 4, втория етаж.

– Бихте ли ми казали откога живеят тук?

– От шест месеца.

Пристъпих напред удивен и в същото време усетих ехидната усмивка на Поаро.

– Невъзможно – извиках. – Трябва да грешите.

– Сигурен ли сте? Жената е висока, хубава, със златисточервена коса и...

– Същата – рече портиерът. – Нанесоха се през есента. Точно преди шест месеца.

Той като че загуби интерес към нас и бавно се отдалечи във фоайето на сградата. Последвах Поаро навън.

– Eh bien, Хейстингз? – попита приятелят ми иронично. – Все още ли сте сигурен, че очарователните жени винаги казват истината?

Не отговорих.

Поаро вече се бе насочил по Бромптън роуд, когато го попитах какво възнамерява да прави и къде отиваме.

– При посредниците за квартири, Хейстингз. Имам голямо желание да наема апартамент в Монтегю меншънз. Ако не греша, скоро там ще станат интересни неща.

Имахме късмет в търсенето. Номер 8 на четвъртия етаж се даваше под наем мебелиран за десет гвинеи на седмица. Поаро веднага го ангажира за един месец. Когато отново бяхме на улицата, той прекъсна

протестите ми:

– Сега печеля много! Защо да не задоволя един свой каприз? Между другото, Хейстингз, имате ли револвер?

– Имам някъде – отвърнах с лека възбуда. – Нима мислите...

– Че ще се нуждаете от него ли? Много е възможно. И това ви прави удоволствие, виждам. Драматичното и романтичното винаги ви привличат.

Следващият ден ни завари настанени във временния ни дом. Жилището бе приятно мебелирано. Апартаментът бе в същото крило на сградата като този на Робинсънови, но два етажа по-горе.

Денят след настаняването ни бе неделя. Следобеда Поаро остави външната врата леко открената и когато някъде долу проехтя шум от хлопване на врата, той бързо ме извика.

– Погледнете над перилата. Това ли са вашите приятели? Внимайте да не ви видят!

Проточих врат над стълбището.

– Да, те – прошепнах, без да спазвам никаква граматика.

– Добре. Да изчакаме малко!

Около половин час по-късно на стълбището излезе млада жена, облечена с ярки празнични дрехи. Поаро въздъхна със задоволство и на пръсти се върна в апартаментата.

– C'est ça.⁴ След господина и госпожата, и прислужничката. Сега жилището трябва да е празно.

– Какво ще правим? – попитах неспокойно. Поаро бе притичал пъргаво в килера и дърпаше въжето на товарния асансьор.

– Сега ще слезем по пътя на кофите за смет – обясни той весело. – Никой няма да ни забележи. Концертът в неделя, следобедната разходка и накрая дрямката след неделния английски обяд – ростбифа, – всичко това ще отвлече вниманието от действията на Еркюл Поаро. Хайде, приятелю!

Той стъпи в грубото дървено приспособление и аз предпазливо го последвах.

– С взлом ли ще влезем? – попитах нерешително.

Отговорът на Поаро не ме успокои твърде:

– Не точно днес.

Дърпахме въжето и бавно се спускахме надолу, докато стигнахме втория етаж. Поаро възкликна от задоволство, като забеляза, че

4. Ето това е (фр.). – Б. пр.

дървената врата на килера е отворена.

– Виждате ли? През деня никога не залостват тези врати. Макар че всеки може да се качи или слезе като нас. През нощта ги затварят, и пак не винаги; и точно срещу това ще се подсигурим.

Докато говореше, от джоба си бе извадил няколко инструмента и веднага ловко се залови за работа; целта му бе така да нагласи резето, че да може да се вдига от асансьора. Операцията продължи само три минути. Поаро прибра инструментите в джоба си и отново се качихме на наша територия.

В понеделник Поаро не се прибра целия ден, но когато се върна, с доволна въздишка се отпусна на стола.

– Хейстингз, да ви разкажа ли една история? Ще бъде по ваш вкус и ще ви напомни за любимото ви кино.

– Слушам ви – засмях се аз. – Предполагам, че историята е истинска, а не плод на фантазията ви.

– Съвсем истинска. Инспектор Джап от Скотлънд ярд ще потвърди верността ѝ, тъй като бе така любезен сам да ми разкаже някои подробности. Слушайте, Хейстингз. Преди малко повече от шест месеца от външния отдел на един от щатите на Америка са били откраднати важни военноморски планове. На тях било указано местоположението на най-важните точки от пристанищната отбрана и всяко чуждо правителство би дало за тях голяма сума, японското например. Подозрението паднало върху Луиджи Валдарно, млад човек от италиански произход, дребен чиновник в отдела, който изчезнал едновременно с документите. Дали Луиджи Валдарно ги е откраднал, или не, не се знае, но два дена по-късно трупът му бил открит в Ист сайд в Ню Йорк.

Документите не били намерени у него. От известно време Луиджи Валдарно се срещал с някоя си мис Елза Харт, наскоро появила се млада камерна певица, която живеела с брат си в един апартамент във Вашингтон. За произхода на мис Елза Харт нищо не се знае и скоро след смъртта на Луиджи Валдарно тя изчезнала. Има основание да се смята, че тя е обигран международен шпионин и под различни имена е извършила много престъпни дела. Американската тайна служба направила всичко възможно да открие следите ѝ и в същото време държала под наблюдение неколцина японци, които живеят във Вашингтон. Служителите, които се занимават със случая, са убедени, че след като Елза Харт замаскира следите си, ще се свърже с въпросните господа. Единият от тях внезапно заминал за Англия преди две седмици. Ако се съди по това, изглежда, че Елза Харт е в Англия. – Поаро замълча и после тихо

продължи: – Официалното описание на Елза Харт е: височина – около метър и осемдесет, очи – сини; коса – червеникава, светъл тен на лицето, правилен нос и без особени белези.

– Мисиз Робинсън! – ахнах аз.

– Твърде е възможно – предположи Поаро. – Научих също, че тази сутрин мургав чужденец се е интересувал от обитателите на апартамент № 4. Ето защо, *mon ami*, страхувам се, че трябва да се лишите от разхубавителния си сън⁵ тази вечер и да ми правите компания по време на нощното ми бдение в апартамента долу, въоръжен с онзи чудесен ваш револвер, разбира се!

– На драго сърце – извиках с ентузиазъм. – Кога тръгваме?

– Полунощ е както тържествен, така и подходящ час, така поне предполагам. Няма вероятност да се случи нещо преди това.

Точно в дванайсет часа се вмъкнахме предпазливо в товарния асансьор и се спуснахме на втория етаж. След манипулацията на Поаро дървената врата бързо се отвори навътре и влезнахме в жилището. От килера минахме в кухнята, където удобно се настанихме на два стола, а вратата към хола оставихме леко открената.

– Сега не остава нищо друго, освен да чакаме – каза доволен Поаро и затвори очи.

Чакането ми се стори безкрайно. Ужасявах се да не заспя. Точно когато ми се струваше, че съм седял така около осем часа, а после се оказа само час и двадесет минути, до слуха ми дойде шум от леко драскане. Ръката на Поаро докосна моята.

Станах и двамата внимателно се придвижихме по посока на хола. Звукът идваше оттам. Поаро допря устни до ухото ми.

– Вън пред входната врата. Изрязват ключалката. Когато ви дам знак, но не по-рано, хвърлете му се отзад и здраво го дръжте. Внимавайте, той ще има нож.

Скоро чухме звук от разцепване на дърво и на вратата се появи малък кръг светлина, който веднага угасна, и вратата бавно се отвори. И двамата с Поаро се долепихме до стената. Долових дишането на мъжа, когато минаваше покрай нас. Той запали фенерчето си и в този момент Поаро изсъска в ухото ми:

– *Allez!*⁶

И двамата скочихме. Поаро ловко уви главата на неканения гост с

5. Смята се, че сънят преди полунощ запазва най-добре красотата. – Б. пр.

6. Хайде (фр.) – Б. пр.

лек вълнен шал, докато аз здраво притиснах ръцете му до тялото. Всичко стана бързо и безшумно. Избих камата, която той стискаше, и докато Поаро свали шала от очите му и го върза плътно около устата, аз подхвърлих револвера си, така че той да може да го види и разбере, че съпротивата е излишна. Щом мъжът спря да се бори, Поаро доближи устни до ухото му и оживено му зашепна. След миг човекът кимна. С движение на ръката Поаро заповяда да пазим тишина и ни поведе вън от жилището, надолу по стълбите. Пленникът ни го последва, а аз вървах последен на опашката, с револвер в ръка. Вече вън на улицата Поаро се обърна към мен:

– Зад ъгъла чака такси. Дайте ми револвера. Сега няма да имаме нужда от него.

– Но ако този приятел се опита да избяга?

Поаро се усмихна.

– Няма да избяга.

След минута се върнах с чакащото такси. Шалът бе отвързан от лицето на непознатия и аз трепнах от удивление.

– Той не е японец – прошепнах развълнувано на Поаро.

– Наблюдателността винаги е била ваша сила, Хейстингз! Нищо не ви убягва. Да, не е японец. Италианец е.

Качихме се в колата и Поаро даде на шофьора адрес в Сейнт Джон Уд⁷. Това напълно ме обърка. Не исках пред пленника ни да питам Поаро къде отиваме и напразно напругах ума си да разбера нещо.

Слязохме пред вратата на малка къща, отдалечена от пътя. По тротоара се клатушкаше леко пийнал мъж, който почти се сблъска с Поаро, и той му каза нещо рязко, което не можах да чуя. Тримата изкачихме стъпалата към къщата. Поаро позвъня и ни даде знак да застанем малко встрани. Отговор не последва и той отново позвъня, после взе чукчето и няколко минути енергично чука по вратата. В прозорчето над вратата изведнъж се появи светлина и някой предпазливо откряна вратата.

– Какво, по дяволите, искате? – грубо се обади мъжки глас.

– Търся доктора. Жена ми заболя.

– Тук няма доктор.

Мъжът се приготви да затвори вратата, но Поаро ловко мушна крака си. Изведнъж той се превърна в истинска карикатура на разгневен французин.

– Какво говорите, няма доктор ли? Ще ви дам под съд. Трябва да

7. Квартал в Лондон, на северния бряг на Темза. – Б. пр.

дойдете! Ще стоя тук, ще звъня и ще чукам цяла нощ.

– Драги господине... – Вратата отново бе отворена и мъжът, по пантофи и халат, пристъпи напред да успокои Поаро, като хвърли неспокоен поглед наоколо.

– Ще извикам полиция.

Поаро се приготви да слезе по стълбите.

– Не, за бога, не правете това! – Мъжът се спусна след него.

С умело движение Поаро го блъсна и той се запрепва надолу по стъпалата. В следващата минута и тримата бяхме от вътрешната страна на вратата, затворихме я и я залостихме.

– Бързо вътре! – Поаро тръгна към най-близката стая, като по пътя запали лампата. – А вие – зад завесата!

– Си, сеньор – отвърна италианецът и се мушна зад богатите гънки на завесата от розово кадифе, която се спущаше пред прозореца.

Всичко стана за по-малко от минута. Тъкмо той се скри от погледа, и една жена се втурна в стаята. Тя бе висока, с червеникава коса и придържаше алено кимано около стройното си тяло.

– Къде е съпругът ми? – извика тя с неспокоен, уплашен поглед. – Кой сте вие?

Поаро пристъпи и се поклони.

– Да се надяваме, че мъжът ви няма да настине. Забелязах, че бе обул пантофите си, а и халатът му не е тънък.

– Кой сте вие? Какво правите в дома ми?

– Вярно е, мадам, че никой от нас няма удоволствието да ви познава. За това особено трябва да се съжалява, тъй като един от нас е дошъл от Ню Йорк специално да се срещне с вас.

Завесите се разтвориха и италианецът излезе напред. С ужас забелязах, че той размахваше моя пистолет, който без съмнение Поаро по невнимание бе оставил в колата.

Жената изпищя пронизително и се обърна да избяга, но Поаро стоеше пред затворената врата.

– Пуснете ме – извика тя, – той ще ме убие.

– Кой пречука Луиджи Валдарно? – попита дрезгаво италианецът, размахвайки оръжието, и ни разблъска с него. Не смеехме да мръднем.

– Боже мой, Поаро, това е ужасно. Какво ще правим? – изкрещях.

– Ще ви бъда задължен, Хейстингз, ако се въздържите от излишни приказки. Мога да ви уверя, че нашият приятел няма да стреля, преди да му кажа.

– Сигурен ли сте? – попита италианецът, като се ухили неприятно.

За разлика от Поаро аз не бях така сигурен, но жената светкавично се обърна към Поаро:

– Какво искате?

Поаро се поклони.

– Не мисля, че е необходимо да обиждам интелигентността на Елза Харт с обяснения.

С бързо движение жената грабна една голяма котка от черно кадифе, която служеше да се покрива телефонът.

– Защити са в хастара й.

– Умно – промърмори Поаро с одобрение. После отстъпи от вратата. – Приятна вечер, мадам. Ще задържа приятеля ви от Ню Йорк, докато подготвите измъкването си.

– Ама че глупак! – изрева едрият италианец и като вдигна пистолета, стреля право в бягащата жена в момента, когато се хвърлих отгоре му. Но оръжието само безобидно щракна и чухме гласа на Поаро, изпълнен с лек укор:

– Никога ли няма да се доверите на стария си приятел, Хейстингз? Не обичам близките ми да носят заредени пистолети със себе си и няма да разреша и случайни познати да го вършат. Не, не, *mon ami* – обърна се Поаро към италианеца, който грубо ругаеше, и продължи с лек укор: – Разберете какво съм направил за вас. Спасих ви от бесилка. А не мисля, че красивата ни дама ще избяга. Не, не. Къщата се наблюдава отвсякъде. Тя ще попадне право в ръцете на полицията. Нима това не е приятна и успокояваща мисъл? Да, вече можете да излезете от стаята. Но бъдете внимателен, бъдете много внимателен! Аз... А, отиде си! А моят приятел Хейстингз ме гледа с очи, в които се чете укор. Но всичко е толкова просто. От самото начало бе ясно, че от около няколкостотин кандидати за апартамент К 4 в Моктегю мекшънз само Робинсънови са били одобрени. Защо? Какво е онова, което ги е отличило още от пръв поглед от останалите? Видът им? Възможно е, но хора като тях не са рядкост. Тогава името им!

– Но какво необикновено има в името Робинсън? – извиках аз. – Толкова често се среща.

– Ох, боже мили, точно така! Работата е в името. Елза Харт и съпругът й, или брат й, или какъвто й се пада, идват от Ню Йорк и наемат апартамент на името на мистър и мисиз Робинсън. Внезапно научават, че едно от тайните общества, Мафията или Камора⁸, към които, без

8. Подобна на Мафията тайна организация, създадена в 1830 г. в Неапол. – Б. пр.

съмнение, е принадлежал Луиджи Валдарно, е по следите им. Какво правят те? Скрояват съвършено прост план. Очевидно знаят, че преследвачите им не ги познават лично. Какво по-просто от това? Предлагат апартамента с абсурдно нисък наем. От хилядите млади двойки, търсещи жилище в Лондон, не може да няма няколко Робинсънови. Просто въпрос на изчакване. Ако погледнете в телефонния указател на името Робинсън, ще разберете, че рано или късно светлокоса мисиз Робинсън сигурно ще се появи. И какво ще стане? Отмъстителят пристига. Той знае името, знае адреса. Нанася удара! Всичко е свършено, отмъстителите – задоволени, а мис Елза Харт още веднъж се е отървала на косъм. Между другото, Хейстингз, трябва да ме представите на истинската мисиз Робинсън – това чудесно, правдиво същество! Какво ще си помислят, като видят, че апартаментът им е бил разбит? Трябва бързо да се върнем. Този шум ме кара да мисля, че Джап и приятелите му пристигат.

Някой силно чукаше на вратата.

– Как научихте този адрес? – попитах Поаро, докато го следвах към хола. – О, разбира се, проследили сте първата мисиз Робинсън, когато е напуснала другия апартамент.

– *A la bonne heure*⁹, Хейстингз. Най-накрая започнахте да използвате сивите си мозъчни клетки. Сега малка изненада за Джап.

Той тихо отвори вратата, пъкна главата на котката в пролуката и издаде едно пронизително: „Мяу.“

Инспекторът от Скотлънд ярд и мъжът до него, които стояха отвън, неволно подскочиха.

– О, това е мосьо Поаро и една от неговите малки шеги – възкликна той, когато видя главата на Поаро да следва тази на котката. – Пуснете ни да влезем.

– Нашите приятели здрави и читави ли са?

– Да, хванахме птичките. Но стоката не е с тях.

– Разбирам. Идвате да търсите. Добре, ние с Хейстингз тръгваме, но бих искал да ви изнася кратка лекция за историята и навиците на домашните котки.

– За бога, вие май съвсем мръднахте.

– Котката – започна с патос Поаро – е била боготворена от древните египтяни. Все още се смята за щастлив знак, ако черна котка ти мине път. Тази котка ви пресече пътя тази вечер, Джап. Доколкото знам, в

9. Отлично! (Фр.) – Б. пр.

Англия не е прилично да се говори за вътрешностите на животно или човек. Но вътрешностите на тази котка са съвсем деликатни, имам пред вид хастара.

Другият мъж внезапно изсумтя и грабна котката от ръката на Поаро.

– О, забравих да ви представя – каза Джап. – Мосьо Поаро, това е мистър Бърт от тайната служба на Съединените щати.

Опитните пръсти на американеца напипаха това, което търсеха. Той протегна ръка и за момент остана безмълвен, речта му изневери. После достойно се справи с положението.

– Много ми е приятно – каза мистър Бърт.

КРАЙ

© 1924 Агата Кристи
© 1979 Теодора Давидова, превод от английски

Agatha Christie
The Adventure of the Cheap Flat, 1924

Сканиране и разпознаване: Борис Борисов, 2008
Редакция: nqgolova, 2008

Публикация

Агата Кристи. Свидетел на обвинението. Разкази
Английска. Първо издание
Народна култура, София, 1979

Превела от английски Теодора Давидова
Редактор Красимира Тодорова
Художник Иван Газдов
Художник-редактор Ясен Васев
Тех. редактор Олга Стоянова
Коректори Людмила Стефанова Петя Калевска

Литературна група IV. Код 04 9536623311/5714-43-79
Дадена за набор 3.1.1979 г. Подписана за печат март 1979 г. Излязла от печат април
1979 г. Формат 70×100/32. Печатни коли 16,75. Издателски коли 10,85. Цена 2,20 лв.

ДИ „Народна култура“, София
ДП „Атанас Стратиев“, Хасково

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8240>]